

רחוב קלוימוס 16

שושנה דמארי, זמרת (1923-2006)

מיט מאנדלען" ("צימוקים וסקדים"), שהתקבל בחיך אצל השומעים שהתפלאו לשמוע זמרת תימנייה שרה ביידיש. דמארי ריגשה אותם במיוחד כאשר שרה את השיר "הביתה", מאת אהרון אשמן וידידיה אדמון. בתקופת מלחמת העצמאות ביצעה שירים שנעשו מזוהים ביותר עם המלחמה, כמו "הקרב האחרון", "בת שבע", "היו זמנים", "שיר הרעות", "באב אל וואד". לצד הקריירה שלה כזמרת שיחקה בסרטים, ובהם "גבעה 24 אינה עונה" ו"באין מולדת", שתיאר את עליית משפחתה לארץ. שיחקה גם באופרטה העברית "שולמית". בשנות השבעים החלה דמארי לצייר ואף הציגה בתערוכות. ב-1988 זכתה בפרס ישראל בתחום הזמר העברי.

נולדה בדמאר שבתים. עלתה ארצה עם משפחתה בהיותה בת שנתיים. בגיל שלוש-עשרה החלה ללמוד בסטודיו למוסיקה "שולמית" בתל-אביב ובמסגרתו החלה להופיע כזמרת ושרה בתכניות שונות בתחנת הרדיו המנדטורית "קול ירושלים". שם הכירה את מנהל הסטודיו דאז, שלמה בושמי, ונישאה לו בגיל צעיר. בושמי היה גם אמרגנה ומנהלה האמנותי. החלה להופיע לראשונה כסולנית ב-1942 בליווי המלחין והפסנתרן נחום נרדי.

ב-1944 התקבלה לתיאטרון המוסיקלי "לי-לה-לו" כזמרת ושחקנית והתפרסמה בזכות שירי אלתרמן-וילנסקי שנכללו ברפרטואר שלה. שירם "כלניות", שאותו ביצעה במסגרת זו, היה לסימן ההיכר שלה. וילנסקי המשיך ללוות את דמארי והלחין את רוב שיריה, ובהם "בכרמי תימן", "מרים בת ניסים", "אני מצפת", "הטנדר נוסע" ועוד. שיתוף הפעולה ביניהם הוליד שירים ידועים כמו "צריך לצלצל פעמיים", "הורה ממטרה", "בלדה על מעיין וים" ועוד. ערב קום המדינה יצאו השניים למסע הופעות במחנות העקורים באירופה ובמסגרת זו שרה דמארי את השיר "רוז'נקעס